

1
Josh

Ik loop de keuken uit, de woonkamer door en sprint zachtjes de trap op naar boven. Met de camera in mijn hand plof ik op bed, meteen open ik de foto's van Benjamin zijn rug. Oh yes, ik heb de iPhone precies in beeld. Zoomfunctie, doe je werk. Als het goed is, moet ie haarscherp kunnen inzoomen. De iPhone komt dichterbij en dichterbij. Nu is goed zichtbaar dat het een vrouw is op het fotootje, ze komt me nog bekend voor ook. Heleen, staat er. Natuurlijk, dat is ze. Heleen Aerdenhout. Dochter van vrienden van pa en ma. We kennen Heleen al ons hele leven. Ik zoom in op het gesprek, gelukkig weerkaatst de lamp boven de eettafel niet in het scherm en de letters zijn goed leesbaar.

Zeg me dan wat ik moet doen!

22:51

Heleen

Ik hou dit niet meer vol. Hij dreigt alles kapot te maken als je niet met geld over de brug komt. Het spijt me zo, Benjamin

22:51

Ik kan dit niet geloven, echt.

Laten we afspreken, morgen, Sportland, 10u

22:52

Heleen.

Ik moet werken

22:52

En dit lijkt je niet belangrijk genoeg? Verdomme Heleen, jij bent niet de enige bij wie er van alles kapot kan. Die gek eist 5 ton! 5!!

22:52

Heleen.

Een uurtje

Ik leg de camera voor me neer. What the fuck, Benjamin? Waar ben je mee bezig? Wat is Sportland ook alweer? Is dat niet iets in Leiden? Een hotel? Google, ik tik het in. Het blijkt inderdaad een hotel te zijn. Gaat hij Heleen zien in een hotel? Verbijsterd zit ik voor me uit te staren. Morgen heb ik mijn leefstijltraining om half twaalf, ook in Leiden. Als ik met een smoesje de Audi eerder weet mee te krijgen, ga ik wel met m'n eigen ogen kijken wat Benjamin gaat uitspoken daar. Dit whatsapp gesprek is erg vaag ... Vijf ton, waar gaat dat over? Wordt Ben afgeperst? Gehanteerd? Ik loop rusteloos heen en weer, ga alle mogelijke scenario's langs in gedachten, maar kom steeds uit op hetzelfde. Chantage. Mijn telefoon piept, ik begin meteen te grijnzen als een domme sukkel.

23:18

Luci

Ik mis je

23:18

Ik jou ook schatje

Het spijt me, Benjamin, maar in het gunstigste geval is dit iets wat ik tegen je kan gaan gebruiken. We gaan het zien morgen. Ik kan niet wachten.

Luci komt weer in de auto zitten nadat ze de kinderen naar school heeft gebracht. Tot nu toe hebben we nog niet veel tegen elkaar gezegd.

‘Alles is oké, Luus,’ verzeker ik haar. ‘Ik heb Ben gister nog even gesproken, hij was gewoon een beetje geschrokken, maar er is niks aan de hand.’

‘Hij wilde niet meer met me praten,’ zegt ze. ‘Hij had heel goed in de gaten dat ik hem niet gemist had, maar ik kon er niks aan doen, ik kon het niet helpen dat ik zo op hem reageerde, echt niet.’ Ze zucht diep. ‘En dan zie ik al die ellende bij Iris, die hele scheiding die er nu aan komt ... Ik weet het niet Josh, ik voel me klote.’

‘Weet ik.’ Ik rijd richting het hotel, Luci pakt mijn hand en legt ’m op haar been. ‘Maar je wil niet stoppen met me? Toch?’ Ik kijk snel opzij, ze twijfelt. ‘Luus, niet bang zijn. We doen voorzichtiger, ik beloof het.’

‘We zullen wel moeten.’ Ze praat zacht voor haar doen. Luci is meestal heel luid, nu niet. ‘Ik kan niet met je stoppen, ik kan het niet en wil het niet. Ik kan jou echt niet missen.’

Ik zucht opgelucht, wanneer ze dit soort dingen tegen me zegt voel ik me echt goed. Het is nog steeds een

vreemd idee voor me, dat zij bepaalt hoe ik me voel, maar het is zo. Eigenlijk vind ik het doodeng.

‘Mooi zo,’ knik ik. ‘Ga je nu eerst maar eens richten op dat gesprek met die juf vanmiddag.’

‘Ook nog.’ Ze zakt een beetje in elkaar. ‘Ik mag hopen voor Benjamin dat hij op tijd is, en anders kom jij er maar bij zitten. Waarschijnlijk weet jij meer te vertellen over Sophia dan hij.’

‘Nou ... eh, dat weet ik niet, hoor.’ Ik parkeer de Audi op Luci’s vaste plek. ‘Zie ik je nog ergens vandaag? Bruidssuite of zo? Penthouse 1004?’

‘Wat dacht je dan?’ Ze frons haar wenkbrauwen. ‘Maar wel rustig aan, want m’n hele onderkant is gekneusd. Het voelt alsof ik een tweeling heb gebaard.’

‘Haha! Dat krijg je ervan!’

‘Waarvan?’ Ze is al half uitgestapt, haar jurk kruipt iets omhoog omdat ze haar benen uit elkaar zet. Mijn ogen schieten er automatisch naartoe.

‘Als je constant blijft vragen om meer.’ Ik duw heel snel mijn hand tussen haar benen en friemel wat met mijn vingers. Luci lacht, ze slaat mijn hand meteen weg.

‘Hou op zeg, iedereen kan ons zien hier.’ Ze stapt uit.

‘Nou en.’

Ik stap ook uit en steek de sleutels van de Audi in mijn zak. Meestal geef ik ze af aan Luus en stopt zij ze in haar tas, ik hoop dat ze dat nu vergeet. We lopen samen het hotel binnen, ze buigt direct af naar rechts, ik kijk haar na. Zodra Luus hier een stap over de drempel zet, is ze

ineens een elegante, chique dame. Dat heeft ze zichzelf aangeleerd, vertelde ze me ooit. Het is een verschil van dag en nacht met hoe ik haar heb leren kennen, eigenlijk is ze gewoon een hysterisch, ongeleid projectiel. Ik vind het fascinerend. De manier waarop ze loopt, waarop ze praat met mensen, hoe ze zich beweegt. Ze is schitterend. Andere mannen vinden dat helaas ook, ik kan me echt opwinden over al die starende blikken. Hoe Benjamin dat al elf jaar volhoudt, begrijp ik echt niet. Ik zou haar het liefst met een kettingslot aan mezelf vastleggen en achter me aanslepen, de hele dag. Deze idiote gedachten zorgen ervoor dat ik constant voor haar kantoor in de weer ben, ook al heb ik honderden klussen ergens anders in het hotel. Ik verzin altijd wel iets om in de lobby bezig te zijn, en als zij haar ronde gaat lopen, moet ik toevallig daar zijn waar zij is. Ik ben een obsessieve stalker aan het worden, vind mezelf gewoon creepy, ik kan er alleen weinig aan doen. Ik draai me weer om en loop terug. Nog heel even, ik moet haar nog een paar seconden zien.

‘Doei.’ Ik ga in de deuropening van haar kantoor hangen. Ze kijkt me glimlachend aan.

‘Doei,’ antwoordt ze, terwijl ze gaat zitten en haar computer aanzet. Ze pakt een envelop en trekt een serieus gezicht. Na een tijdje kijkt ze op, ze glimlacht weer. ‘Ga wat doen, gek.’

‘Oh ja.’ Ik ga rechtop staan. ‘Doei. Nu echt.’

‘Ja ja ja, ga nou maar.’

Ik loop richting de technische ruimte, pak mijn spullen en begin in kamer 207, er werd geklaagd over een tochtend raam. Het is al bijna negen uur, eigenlijk moet ik zo gaan, ik wil voor tien uur in het Sportland zitten, incognito en al. Ik fix het raam binnen een kwartiertje, neem de personeelslift naar beneden en loop via de personeelsingang aan de zijkant naar buiten. Nu moet ik ongezien blijven op de parkeerplaats, wat ik voor elkaar krijg door achter een tweede rij auto's te lopen. Snel steek ik over richting de Audi, stap in en rijd via de andere kant weg, zodat ik niet langs de enorme glaspartij aan de voorkant hoef. Mijn telefoon klik ik op de houder. Als Luus me gezien heeft, belt ze me binnen nu en een paar seconden, als ze me niet gezien heeft, blijft het stil tot een uurtje of half elf. Dan zal ze me wel gaan zoeken en me eraan herinneren dat ik naar mijn training moet. Dat doet ze altijd, ik hoef nergens aan te denken. Het is grappig, want ik weet dat ze ook voor mijn afspraken een reminder heeft op haar telefoon, niet alleen voor die van haarzelf. Zonder reminder vergeet ze alles, al beweert ze zelf van niet. Het allergrappigste is nog, dat ze haar telefoon ook steeds vergeet, en die reminders dus eigenlijk weinig zin hebben. Ze is de meest chaotische persoon die ik ken. Alhoewel, misschien is Sophia nog ietsje erger. En ikzelf.

Op mijn dooie gemakje rijd ik richting Leiden, Luus blijft stil. Dat vind ik eigenlijk niet leuk. Zoekt ze me niet

dan? Vindt ze het normaal dat ze me al een half uur niet gezien heeft?

Goed, daar hebben we hotel Sportland, ik ben ruim op tijd. Ik rommel tussen de zooi in de achterbak van de Audi en trek er een grijze hoodie tussenuit. Het is een sporthotel, ze zullen niet opkijken van iemand met een hoodie aan. Hoop ik.

Het is kwart voor tien wanneer ik op een van de stoelen in de lobby ga zitten, met goed zicht op de ingang. Mijn capuchon trek ik over mijn hoofd, ik val niet op, niemand kijkt naar me. Iets voor tien komt mijn broer binnen, ik film hem met mijn telefoon. Hij komt akelig dichtbij me zitten, het maakt me nog nerveuzer dan ik al was.

Benjamin pakt zijn iPhone en gaat godzijdank weer staan, bellend loopt hij heen en weer, ik durf niet op te kijken en volg hem via het scherm van mijn telefoon. Dan zie ik hem richting de ingang lopen, daar zullen we Heleen hebben. Fuck, heb je een vrouw als Luci thuiszitten, ga je in het geheim afspreken met ... dit. Sorry hoor, Benjamin, waar je ook allemaal mee bezig bent, ik begrijp het echt niet. Ze begroeten elkaar afstandelijk, Ben loopt naar de receptie, Heleen loopt richting de lift. Ben staat te knikken aan de receptie en steekt onopvallend zijn hand op naar Heleen, vijf. Vijfde etage? Ik neem de trap en sprint omhoog naar de vijfde, dit leek me vrij duidelijk. Ik houd me stil, blijf uit het zicht. Heleen stapt de lift uit en gaat ernaast staan wachten. Er is hier verder niemand. Ik film Heleen. Nog

geen minuut later stapt Benjamin ook uit de lift, samen lopen ze richting een kamer verderop. Ik moet goed onthouden welke het is, voordat ik straks bij de verkeerde sta te kloppen. Benjamin opent de deur en ze verdwijnen naar binnen. Godverdomme Ben, vuile schoft. Ik druk het filmpje uit. Dit had ik nooit achter hem gezocht. Nooit. Het lukt me gewoon niet om hem voor me te zien met een andere vrouw. Benjamin met een affaire. Nee, onmogelijk.

Ik geef ze tien minuten, elf minuten. Twaalf. Wanneer ik binnenkom, moet ik wel keihard bewijs hebben. Als ze gewoon zitten te kletsen, heb ik niks. Misschien moet ik nog ietsje langer wachten, Luus en ik scheuren elkaar de kleren nog net niet van het lijf wanneer we een kamer binnen stappen, maar misschien zijn zij wel heel beheerst. Zo is Benjamin. Dacht ik.

Langzaam kom ik in beweging, met lood in mijn schoenen, dat wel. Wat ga ik eigenlijk zeggen? Zacht leg ik mijn oor tegen de deur aan, ik hoor Heleen, maar ze zit gewoon te praten. Balen! Haar stem klinkt hoog, angstig. Benjamin probeert haar duidelijk gerust te stellen. Ik wil weten waar het over gaat, kan hier niet tegen. Misschien kan ik ergens mee helpen. Als Ben wordt gechanteerd, schakel ik die persoon wel uit voor hem.

Ik beweeg mijn hand de lucht in, richting de deur. Doe ik dit echt? Ja, fuck it. Ik klop, drie harde tikken. Heleen blijft stil, ze hebben me dus gehoord. Ineens voel ik de

adrenaline door mijn lichaam schieten, ik raak opgefokt hiervan, waarom weet ik ook niet.

‘Ja?’ hoor ik Benjamin roepen. Shit. Wat nu?

‘Technische dienst,’ roep ik. Ik leg m’n hoofd in m’n nek en bal gefrustreerd m’n vuisten. Was dat het beste wat ik kon verzinnen? Technische fucking dienst? Ben heeft mijn stem zeker weten herkend. Shit!

De deur gaat voorzichtig open, ik geef er een flinke duw tegenaan, Ben wordt naar binnen gesmeten.

‘Hallo broer.’ Ik dender langs hem heen de kamer in. Heleen zit op bed, maar ze heeft net zoals Benjamin al haar kleding nog aan. Hun haar zit normaal, ze zijn niet bezweet of wat dan ook. Ze praten gewoon. Aan de ene kant is het een opluchting, aan de andere kant ben ik teleurgesteld. Als Ben een affaire heeft, kan Luus die van ons ook wel opbiechten. Helaas.

‘Benjamin? Wie is dit?’ roept Heleen paniekerig.

‘Jezus, mens, doe normaal, ik sta hier gewoon.’

‘Leen, rustig aan, dit is Joshua,’ zegt Ben. Hij is eigenlijk heel kalm. Té kalm, misschien wel.

‘Verdomme,’ fluistert ze. ‘Jij was vroeger al zo’n klier.’

‘Lelijke slet,’ mompel ik naar haar. Ze begint te huilen. Heleen en ik lagen elkaar nooit, ook al is ze best oké. Ik klik gewoon met niemand. ‘Benjamin, wat is dit, man? Waarom spreek jij met haar af in een hotel?’

‘Weet Luus hier iets van af?’ fluistert hij. Ik schud mijn hoofd.

‘Nee.’

‘Hoe wist jij het?’

‘Ik heb je iPhone op m’n camera staan, ik kon inzoomen op je gesprek met Heleen. Mooi cadeau, doet z’n werk prima.’

Heleen staat op, ze trekt haar jas aan. ‘Ik ga.’ Ze duwt zich langs ons heen, trekt de deur open en verdwijnt. Benjamin heeft nog niet bewogen sinds ik binnen ben, misschien is hij in shock of zo. Ik ga tegenover hem staan, duw de deur dicht.

‘Ben, wat is er aan de hand? Het gesprekje dat ik heb gelezen was vreemd, zit je in de shit?’

‘Ja,’ geeft hij meteen toe. ‘Ik zit in de shit. Ik ben op het moment erg blij met jou in huis. En Luci natuurlijk. Twee lijfwachten.’

‘Wauw. Je dealt toch niet met onderwereldfiguren, hè? Waarom zou je lijfwachten nodig hebben? Wat heeft dat met Heleen te maken?’

‘Josh, ik heb ontzettend veel stress van deze situatie. Op de een of andere manier heb ik niet het idee dat jij gaat bijdragen aan een verbetering van alles, dus als je het niet erg vindt, deel ik niets met je.’

‘Oh, als er dan een crimineel voor de deur staat ga ik lekker slapen, hoor, dan hoeft je niet op deze lijfwacht te rekenen.’ Ik loop door de kamer, vergelijk alles met Het Sterrenborgh. Dit is minder chic, maar wel nieuwer. ‘Ik kan je toch helpen? Waarom praat je er niet over met me?’